

Uno Modin

Röda hingsten
bröderna Perry
på nya äventyr

A man in a cowboy hat is seen from behind, looking out over a vast, hazy landscape at sunset. The sky is filled with horizontal bands of orange, yellow, and red. The man is wearing a blue shirt and dark pants. In the foreground, the back of a horse's head and neck is visible, with a red saddle blanket. The overall mood is one of quiet contemplation and adventure.

Uno Modin

Röda hingsten
bröderna Perry
på nya äventyr

 SAGA
EGMONT

Uno Modin

Röda hingsten
Bröderna Perry på nya äventyr

SAGA Egmont

Röda hingsten : bröderna Perry på nya äventyr
Omslagsfoto: Shutterstock
Copyright © 1965, 2019 Uno Modin och SAGA Egmont
All rights reserved
ISBN: 9788726342376

1. E-boksutgåva, 2019
Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

Vildhästarna

Alan Perry och hans vän Benny hade ridit över höjdsletten tillsammans med Bennys varghund Chuck, och just som de nådde krönet på den låga åsen fick de syn på spåret. Benny höll in, böjde sig fram över sadelhornet och sa plötsligt:

— Det är vildhästar.

Alan som redan hunnit förbi platsen drog hastigt in tyglarna och strök hästen bakåt. Han såg både häpet och tvivlande på sin vän.

— Du har väl inte fått solsting ...?

Marken här uppe var stembunden och torkad och hård som flinta. Märkena på den var knappt skönjbara. Det kunde lika gärna vara spår efter nötboskap.

— Kan vara Brewsters kor, sa Alan. Nick sa att de brukade hålla till i de här trakterna. Det kan vara djur på rymmen.

Benny nickade framåt där hunden ivrigt sprang av och an.

— Titta på Chuck!

— Vad då?

Benny ryckte lätt på axlarna som om ett svar varit onödigt. Och det kanske han hade rätt i.

Det hade tagit lång tid för Alan att lära sig den svarta varghundens beteende och fortfarande förstod han sig inte alltid på honom. Som nu ... Nyss hade Chuck släntrat omkring, slö och lat som om ingenting angick honom och så snart han fått en chans att lägga sig i skuggan hade han tagit den. Nu sprang han ivrigt av och an framför hästarna

och släppte inte pojkarna med blicken. De stenkolssvarta ögonen glimmade, tungan hängde lång och röd mellan de skarptandade käftarna och han flämtade av iver.

Alan hoppade ur sadeln och granskade spåren. De ledde ner i en sänka och där fanns det ett tillräckligt djupt jordlager för att avtrycken skulle bli tydliga. Det var vildhästar! Ingen tvekan. Klara stämplor av trubbslitna hovar som aldrig burit någon järnsko. Där fanns mindre spårmärken också efter ett par föl.

Benny på sin häst följde efter Alan.

— Liten hjord, sa han korthugget. Kanske tjugo stycken.

Alan nickade, han hade bråttom att komma i sadeln igen. Ett ögonblick såg de på varandra. Alans ansikte lyste av entusiasm. Benny var litet avvaktande som alltid men ändå ivrig.

— Minst fem år sen det var vildhästar i den här trakten! utbrast Alan. Det sa Nick för nån vecka sen.

— Kanske de är på ströven, sa Benny.

I rask skritt följde pojkarna spåren, de behövde inte tveka för Chuck visade vägen, alltid ett halvt stenkast före ryttarna. De red vidare längs åsens ena sida. Alan vände sig i sadeln och hojtade:

— Håller de till här måste det finnas vatten.

— Det syns att de har betat här, sa Benny.

Det var för vattnets skull pojkarna var ute på den här turen. För några dagar sedan hade de kommit med hjorden och det övriga cowboygänget nerifrån dalen hit upp till höjdsletten. Dels för att betet var bättre här under högsommaren, dels för att insekterna var mindre besvärande. Det var en av de första dagarna på de nya betesmarkerna och Alan hade fått sin fars uppdrag att ta med Benny och rida ut och närmare orientera om vattentillgången i norra delen av området. En halvt igenvuxen göl var allt de hittills hade träffat på.

De hade inte beräknat lång tid för den här turen. Ett par timmar kanske. Det hade redan gått över fyra ... Proviant hade de inte tänkt på vid starten, men nu började de att göra det. Tröttheten hade kommit smygande och även missräkningen. Men plötsligt var både hunger och håglöshet försvunna. De manade på hästarna. Då Chuck tycktes vara ivrig att komma fortare fram ökade de till galopp.

Spåren drog mot väster. Då de nådde botten av svackan såg de att hästhjorden följt den. De såg hur den ganska breda sänkan krympte och blev grundare och grundare tills den tycktes försvinna mellan ryggen av åsen till höger och bergknallen som brant tornade upp sig på vänster sida. Det var Pueblo Rock, klippan som var ett gott ögonmärke, och pojkarna visste att på andra sidan om den ringlade vägen mellan Middle City och Denver fram genom en djup dalgång. De märkte ingenting av hästarna, inte förrän Chuck stannade upp och nosade ett tag, och när de kom fram såg de att det var en hög färsk spillning som fått hunden att hejda sig. Hjorden måste alltså finnas alldeles i närheten och när de kom till slutet av svackan tog de det extra försiktigt. Benny visslade tillbaka Chuck. Alan vätte på fingret och kände att de hade den svaga vinden i ryggen. Det var inte bra. Han tog fram kikaren som han fått låna av sin bror Nick, höll in och spanade över terrängen. Det syntes ingenting. Än en gång satte han kikaren till ögat.

Benny iakttog kamraten med ett spant uttryck i sitt slutna indianliknande ansikte. När Alan besviket ryckte på axlarna log han och det var ganska ovanligt att se Benny le. De sa ingenting. Allt vad de hört om vildhästar visade att dessa var skyggare och känsligare än de flesta djur. Man måste vara extra försiktig. De vågade inte tala högt.

— Tror du nån kommer att tro oss? viskade Alan.

Benny höjde ögonbrynen och sa:

— Vi har ju sett spåren.

Spåren och spillningen var bevis, men om de inte kunde få syn på djuren ...? För de gamla erfarna männen i lägret fanns inget roligare än att visa sin överlägsenhet mot dem som var yngre ... Ni måste ha sett i syne, pojkar ...» eller »Ni är inte de första som sett hägringar på prärien ...»

— Håll Fellow ett tag åt mig! mumlade Alan.

Han gled ur sadeln och började smyga framåt. Snart hade han krypande försvunnit ur Bennys åsyn.

Alan följde spåret. Hårt spänd av förväntan, med den färiska spillningen som bevis, sa han sig att hästarna måste vara i närheten. Men då han nådde krönet på åsen såg han att detta bara var början till en långsträckt, stenig och kuperad platå som tycktes sträcka sig runt foten av Pueblo Rock. Det tog en god stund innan han kom så långt att han kunde se »runt hörnet» av klippan. Då vidgades perspektivet, flöt ut i ett sakta sluttande område som i tvära vågrörelser sträckte sig bort mot nya höjder och — åtskilliga mil bakom dem — ett nytt bergigt område. Men ingenstans såg han vildhästarna. Om man undantar en hjort som ett ögonblick skymtade femhundra meter bort och sedan försvann i raska språng in mot berget syntes inget levande.

Stödd mot en sten tog han upp kikaren och lät den svepa över landskapet. Vädret var skiftande, nästan vindstilla och med sakta drivande låga moln över en himmel som då och då bara skymtade. Det växlande ljuset kom färgerna att ständigt förändras. Allt var kallt och kargt, tunnsått med träd bortsett från enstaka krumma tallar och med en enda grön dunge inkilad vid foten av en bergklack några kilometer längre bort.

Ett grönområde — där måste finnas vatten. Dit borde hästflocken söka sig. Än en gång lät Alan kikaren glida över trädgruppen. Ett par fåglar i kronan av ett cottonwoodträd

var allt han såg. Besviken sökte han ett nytt mål. Kanske hästarna tagit av åt vänster längs foten av berget?

Sedan spratt han till. Kvickt och darrande av iver fumlade han med inställningen.

Bara halvvägs till dungen skuttade plötsligt en långbent liten figur upp på scenen. Som framtrollad ur tomma intet! Ett föl!

I det skiftande ljuset på detta långa håll måtte han inte ha lagt märke till förändringarna i marknivån. Där måste vara en skreva — och där fanns nog vildhästarna.

Nu fick han också syn på en fullvuxen häst. Den gick med lugna steg, betade ett tag, höjde huvudet och såg sig omkring, betade på nytt. Tydligen ett sto, för fölungen vände och började piruettera runt modern.

Alan var nära att hojta högt av glädje. Hästarna fanns där! Och han såg genast en möjlighet att komma dem närmare inpå livet. De skulle bara behöva rida en liten omväg åt söder i sänkan. Komma ut ur vindriktningen och ta sig fram mot träddungen. Flocken var säkert på väg dit.

Han reste sig snabbt och hade knappt tid att sticka kikaren i fodralet för att kvickt komma tillbaka till Benny.

En halvtimme senare låg de båda pojkarna bakom en klippa inte mer än femhundra meter från träddungen. Chuck låg bredvid dem, flämtande och orolig.

Alan hade räknat rätt, flocken hade sakta sökt sig fram till trädsamlingen. Där kunde de nu se dem ströva ut och in i skuggan. Minst ett tiotal djur gick och betade där. Några föl skuttade bland buskarna. De var så små att bara huvud och hals syntes över grenverket. Vildhästarna tycktes helt omedvetna om betraktarna bakom klippan, men då och då gjorde någon av dem en paus i betandet och spanade ut över terrängen. De höjde huvudena högt, vädrande och lyssnande.

Pojkarna låg på helspänn och vågade ingenting säga, de bara log emot varandra i samförstånd. Kikaren vandrade fram och tillbaka mellan dem.

Ingen av dem hade lagt märke till ett par långa öron som rörde sig i gräset hitom träddungen. Ingen av dem hade tänkt på Chuck. Plötsligt hoppade en kanin ut och blev fullt synlig. I samma ögonblick lyfte hunden huvudet, färdig att rusa upp och en dov morrning steg i hans strupe.

Bråkdelen av en sekund hann Benny före. Han körde ut armen och högg tag i den sträva nackraggen, väste varnande.

Ögonblickligen förändrades bilden. Reaktionen var lika blixtsnabb som när en brinnande lunta kastas i en kruttunna.

En varnande gnäggning och alla djuren upphörde att beta. De sträckte hals, svängde runt. Fölen rusade till sina mödrar. Så störtade hela flocken in bland träden och försvann.

Alan höll andan. Nu väntade han bara att Fellow och Bennys pinto som stod tjudrade i en sänka ett par hundra meter bakom dem skulle besvara gnäggningen. Då skulle alltsammans vara fördärvat.

Men ingen gnäggning hördes.

Pojkarna vågade knappt andas. De tyckte att det gick en evighet innan skuggorna under träden åter fick liv. Något rörde sig, så blev ett huvud synligt. En svans svängde. Ett av de livligaste fölen vågade åter skutta ut bland buskarna.

Just då bröt solen fram genom de lätta molnen. Träden lyste plötsligt saftigt gröna. Man kunde se lysande röda bärklasar hänga på buskarna.

Alan högg plötsligt tag i Bennys axel. Han pekade som om inte kamraten kunde se vad han såg.

Vid randen av skogsdungen, mitt i det flödande solskenet, stod en röd fux som inte syntes där förut. Den

stod där plötsligt som växt ur marken, orörlig, med huvudet vaksamt höjt ut mot prärien.

Det var en syn som måste få varje hästvän att hålla andan.

Den fuxen måste vara en hingst. Det måste vara flockens ledare.

Alan stirrade som förhäxad.

Hästens hållning var furstlig. Den stod där som en staty huggen ur rödskimrande marmor, rank, smäcker, orörlig, med hårremmen guldglänsande i solljuset. Man och svans lyste gräddgula. Huvudet, litet och välformat, höll den högt och stolt på den vackert böjda halsen. Linjen från de spetsade öronen, över rygg och länder till svanskotan, var fulländad som en skön dröm.

Alan hade aldrig sett en sådan häst!

Han blinkade bakom kikarglasets. Ögonen blev fuktiga och han måste snabbt torka med skjortärmen för att åter kunna se.

Och plötsligt visste han!

Mer än en timme hade de använt för att spåra upp vildhästflocken, men ingen av pojkarna hade ägnat en tanke åt varför de ansträngde sig, inte mer än att hästarna kanske skulle leda dem till vatten. De hade bara drivits av nyfikenhet, att kunna berätta i lägret om att de hade sett dem. Inte på flera år hade man hört talas om vildhästar i de här trakterna. De skulle få något att skryta med inför de äldre.

Nu visste Alan vad han skulle göra och han kände hjärtat bulsa hårt.

Han skulle fånga den där hingsten!

Han skulle tämja den. Han skulle rida den och alla skulle se det och alla skulle tänka vad han nu tänkte: maken till guldfux hade ännu aldrig skådats i denna del av Colorado!